

Dítě, které bylo ve svém životě vystaveno jedné z forem týrání či zneužívání, je tímto zážitkem hluboce zasaženo a stigmatizováno. Takováto událost, zvláště pokud byla způsobena osobou blízkou, se citelně odrazí nejen na jeho fyzickém zdraví, ale zvláště na jeho psychickém zdraví, kde ve formě skrytých ran může přetrvávat i po celý život. Varující je zejména údaj, který byl zveřejněn na konferenci o domácím násilí, kdy odborníci uvádějí, že 70 % dětí, které byly svědky či oběťmi domácího násilí, se v dospělosti sami stanou pachateli domácího násilí nebo opět jeho oběťmi!

V zájmu celé naší společnosti jistě je v první řadě takovýmto případům zabránit, bohužel žijeme ve světě, kdy je úplné zabránění páčání násilí na dětech utopií. Co však dle mého názoru utopistické není, je vytvoření takových mechanismů spolupráce v rámci institucí, které se s těmito dětmi dostávají do kontaktu, které minimalizují riziko přetrvávání a prohlubování poškození těchto dětí. Mezi tyto instituce patří: orgány péče o dítě, školská zařízení, Policie ČR, soudy, krizová centra, dětské domovy a diagnostické ústavy ... apod. Velmi důležité je podchytit zneužívání či týrání v samém počátku, proto by mělo fungovat vzájemné předávání informací (podezření) mezi těmito subjekty a nemělo by docházet k bariérám ve vzájemné spolupráci.